

Sygn. akt: III AUa 1172/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 października 2012 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA Mirosław Godlewski

Sędziowie: SSA Maria Padarewska - Hajn

SSA Iwona Szybka (spr.)

Protokolant: stażysta Przemysław Trębacz

po rozpoznaniu w dniu 27 września 2012 r. w Łodzi

sprawy **H. P.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych II Oddziałowi w Ł.**

o świadczenie przedemerytalne,

na skutek apelacji organu rentowego

od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Sieradzu z dnia 27 kwietnia 2011 r., sygn. akt: IV U 242/11;

oddala apelację.

Sygn. akt III AUa 1172/12

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 16 lutego 2011r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł. odmówił H. P. prawa do świadczenia przedemerytalnego.

Odwołanie od tej decyzji wniosła H. P..

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 27 kwietnia 2011r. Sąd Okręgowy w Sieradzu przyznał H. P. prawo do świadczenia przedemerytalnego od następnego dnia po złożeniu wniosku i ustalił odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.

Sąd Okręgowy oparł swoje rozstrzygnięcie na następujących ustaleniach i rozważaniach:

H. P. urodziła się (...). W okresie od 1 września 2008r. do 26 czerwca 2010r. była zatrudniona w Gospodarstwie (...) – Zakład Produkcyjno-Usługowy i Handlowy przy KWP we W.. Stosunek pracy ustał z powodu likwidacji pracodawcy. Od 7 lipca 2010r. zarejestrowana jest w Powiatowym Urzędzie Pracy jako bezrobotna. Z dniem 14 stycznia 2011r. upłynął sześciomiesięczny okres pobierania zasiłku dla bezrobotnych. H. P. nie odmówiła przyjęcia pracy. W dniu 17 stycznia 2011r. H. P. złożyła do organu rentowego wnioski o świadczenie przedemerytalne. ZUS uznał za udowodnione 29 lat i 21 dni okresów składkowych, nieskładkowych i uzupełniających.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Okręgowy uznał odwołanie za uzasadnione. Zgodnie bowiem z treścią art. 2 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 30 kwietnia 2004r. o świadczeniach przedemerytalnych prawo do świadczenia przedemerytalnego przysługuje osobie, która do dnia rozwiązania stosunku pracy lub stosunku służbowego z powodu likwidacji pracodawcy lub niewypłacalności pracodawcy, w rozumieniu przepisów o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy, u którego była zatrudniona lub pozostawała w stosunku służbowym przez okres nie krótszy niż 6 miesięcy, ukończyła co najmniej 56 lat - kobieta oraz 61 lat - mężczyzna i posiada okres uprawniający do emerytury, wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn. Za okres uprawniający do emerytury uważa się natomiast okres ustalony zgodnie z przepisami ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Z niespornego materiału dowodowego wynika, że wnioskodawczyni spełnia przesłanki określone w art. 2 ust. 1 pkt 1 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych, ponieważ na dzień ustania stosunku pracy ukończyła 58 lat, udowodniła łącznie 29 lat i 21 dni okresów składkowych, nieskładkowych i uzupełniających, była zatrudniona w Gospodarstwie (...) ponad 6 miesięcy, a stosunek pracy uległ rozwiązaniu na skutek likwidacji pracodawcy.

O odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji, Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 118 ust. 1 i 1a ustawy o emeryturach i rentach z FUS, zgodnie z którymi organ rentowy wydaje decyzję w sprawie prawa do świadczenia lub ustalenia jego wysokości po raz pierwszy w ciągu 30 dni od wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania tej decyzji, z uwzględnieniem ust. 2 i 3 oraz art. 120. W razie ustalenia prawa do świadczenia lub jego wysokości orzeczeniem organu odwoławczego za dzień wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji uważa się również dzień wpływu prawomocnego orzeczenia organu odwoławczego, jeżeli organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji. Organ odwoławczy, wydając orzeczenie, stwierdza odpowiedzialność organu rentowego. Użyte sformułowanie „wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji” należy rozumieć w ten sposób, że 30-dniowy termin winien być liczony od jej „faktycznego wyjaśnienia”. Organ rentowy zobowiązany jest do wypłaty odsetek wówczas, gdy okaże się, że w tej dacie zostały faktycznie wyjaśnione wszystkie okoliczności niezbędne do wydania decyzji. Sąd Okręgowy podzielił stanowisko Sądu Najwyższego zaprezentowane w wyroku z dnia 25 stycznia 2005r., I UK 159/04 (OSNP 2005/19/308). W przedmiotowej sprawie stan faktyczny był niesporny i nie wymagał przeprowadzenia przez Sąd żadnego postępowania dowodowego. Już na etapie postępowania przed organem rentowym możliwe było ustalenie przesłanek do nabycia świadczenia we wszystkich aspektach art. 2 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych, a nie tylko wybiórczo, jak to uczynił organ rentowy i dlatego ponosi ona odpowiedzialność za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji na podstawie art. 118 ust. 1 i 1a ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

Apelację od powyższego wyroku wniósł organ rentowy zaskarżając wyrok w całości i zarzucając naruszenie prawa materialnego tj. art. 2 ustawy z dnia 30 kwietnia 2004r. o świadczeniach przedemerytalnych oraz art. 118 ust. 1 i 1a ustawy o emeryturach i rentach z FUS poprzez błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie. Apelujący wniósł o zmianę wyroku i oddalenie odwołania.

W uzasadnieniu skarżący wskazał, że ze świadectwa pracy wnioskodawczyni wynika, że stosunek pracy w Gospodarstwie (...) ustał w wyniku wypowiedzenia umowy o pracę z powodu likwidacji pracodawcy (art. 30 par. 1 pkt 2 kp w zw. z art. 100 ust. 4 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009r. – przepisy wprowadzające ustawę o finansach publicznych). Zdaniem apelującego, rozwiązanie stosunku pracy w myśl art. 100 ust. 1 lub 4 w/w ustawy, potwierdzone przez pracodawcę w świadectwie pracy i połączone z likwidacją zakładu pracy stanowią przyczynę dotyczącą zakładu pracy w rozumieniu art. 2 ust. 1 pkt 29 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku uprawniającą do uzyskania świadczenia przedemerytalnego na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 2 lub pkt 5 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych. H. P. do dnia rozwiązania stosunku pracy ukończyła 55 lat i udokumentowała 29 lat i 21 dni okresów składkowych, nieskładkowych i uzupełniających. Skoro nie posiada 30 lat w/w okresów, to nie ma prawa do świadczenia przedemerytalnego.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje:

Apelacja jest bezzasadna i podlega oddaleniu albowiem Sąd Okręgowy wydał trafne rozstrzygnięcie, które znajduje uzasadnienie w ustalonym stanie faktycznym i obowiązujących przepisach.

Niesporne w sprawie jest, że H. P. od dnia 1 września 2008r. do dnia 26 czerwca 2010r. zatrudniona była w Gospodarstwie (...) przy KWP we W.. Jak wynika ze świadectwa pracy z dnia 29 czerwca 2010r., stosunek pracy uległ rozwiązaniu wskutek wypowiedzenia umowy o pracę przez pracodawcę z powodu likwidacji pracodawcy (art. 30 par. 1 pkt 2 kp w zw. z art. 100 ust. 4 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009r. – przepisy wprowadzające ustawę o finansach publicznych). Poza sporem jest, że na dzień ustania stosunku pracy ukończyła 58 lat i udowodniła okres uprawniający do emerytury w wymiarze 29 lat i 21 dni. W takim niespornym stanie faktycznym należy odpowiedzieć na pytanie, czy H. P. ma prawo do nabycia świadczenia przedemerytalnego na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 30 kwietnia 2004r. o świadczeniach przedemerytalnych, czy też jej prawo ograniczone zostało, poprzez wyłączenie w stosunku do niej punktu 1, tylko do ubiegania się o świadczenie przedemerytalne na podstawie punktu 2 lub 5 art. 2 ust. 1 w/w ustawy.

Odpowiedź na powyższe pytanie wymaga analizy przepisów ustawy z dnia 30 kwietnia 2004r. o świadczeniach przedemerytalnych, ustawy z dnia 20 kwietnia 2004r. o promocji zatrudnienia i ustawy z dnia 27 sierpnia 2009r. przepisy wprowadzające ustawę o finansach publicznych.

Ustawa z dnia 30 kwietnia 2004r. o świadczeniach przedemerytalnych (Dz.U. Nr 120, poz. 1252) przewiduje, poza innymi niespornymi w sprawie warunkami, że prawo do świadczenia przedemerytalnego nabyć może osoba, która spełni warunki określone w art. 2 ust. w punktach od 1 do 5. Każdy z tych punktów stawia inne wymagania w stosunku do ubezpieczonego ubiegającego się o świadczenie emerytalne. Obowiązkiem organu rentowego jest natomiast rozpatrzenie wniosku o świadczenie przedemerytalne w aspekcie każdego z tych punktów.

Zgodnie z treścią art. 2 ust. 1 pkt 1 prawo do świadczenia przedemerytalnego przysługuje osobie, która do dnia rozwiązania stosunku pracy lub stosunku służbowego **z powodu likwidacji pracodawcy** lub niewypłacalności pracodawcy, w rozumieniu przepisów o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy, u którego była zatrudniona lub pozostawała w stosunku służbowym przez okres nie krótszy niż 6 miesięcy, ukończyła co najmniej 56 lat - kobieta oraz 61 lat - mężczyzna i posiada okres uprawniający do emerytury, wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn.

Z niespornych ustaleń Sądu Okręgowego wynika, że stosunek pracy H. P. uległ rozwiązaniu na skutek likwidacji zakładu pracy. Tej okoliczności organ rentowy nie kwestionował ani przed Sądem I, ani przed Sądem II instancji. Likwidacja zakładu pracy wynika z art. 87 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009r. przepisy wprowadzające ustawę o finansach publicznych (Dz.U. Nr 157, poz. 1241), który stanowi, że z dniem 31 grudnia 2010 r. zakończeniu ulega likwidacja: 1) państwowych zakładów budżetowych i gospodarstw pomocniczych państwowych jednostek budżetowych; 2) gminnych, powiatowych i wojewódzkich zakładów budżetowych prowadzących działalność w zakresie innym niż określony w art. 14 ustawy, o której mowa w art. 1; 3) gospodarstw pomocniczych gminnych, powiatowych i wojewódzkich jednostek budżetowych. Zgodnie zaś z treścią art. 100 ust. 1 w/w ustawy, stosunki pracy z pracownikami likwidowanych podmiotów określonych w art. 87, wygasają z dniem zakończenia likwidacji, najpóźniej z dniem 31 grudnia 2010 r., jeżeli na 30 dni przed terminem zakończenia likwidacji albo nie później niż z dniem 30 listopada 2010 r. nie zostaną im zaproponowane przez organ, o którym mowa w art. 88 albo kierownika jednostki budżetowej, o której mowa w art. 89 u 1 i 2, nowe warunki pracy lub płacy na dalszy okres albo w razie ich nieprzyjęcia w terminie 15 dni od dnia złożenia propozycji. W myśl ustępu 4 art. 100 w/w ustawy wcześniejsze rozwiązanie stosunku pracy przez pracodawcę z pracownikami likwidowanych podmiotów, o których mowa w art. 87, może nastąpić za wypowiedzeniem. Zatem to, że zakład pracy wnioskodawczyni został faktycznie zlikwidowany, a stosunek pracy ustał wobec likwidacji tego zakładu, jest faktem.

Apelujący stoi jednak na stanowisku, że skoro stosunek pracy wnioskodawczyni ustał na podstawie art. 100 ust. 4 ustawy przepisy wprowadzające ustawę o finansach publicznych, to nie ma do niej zastosowania art. 2 ust. 1 pkt 1 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych, a art. 2 ust. 1 pkt 2 tej ustawy, bo jest to przyczyna dotycząca zakładu pracy w rozumieniu art. 2 ust. 1 pkt 29 ustawy o promocji zatrudnienia. W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy szerzej uzasadnił swoje stanowisko i stwierdził, że zgodnie z art. 100 ust. 6 ustawy przepisy wprowadzające ustawę o finansach publicznych z dnia 27 sierpnia 2009 r., w przypadku wygaśnięcia stosunku pracy, o którym mowa w ust. 1, lub wypowiedzenia, o którym mowa w ust. 4, pracownikom przysługują świadczenia przewidziane dla pracowników, z którymi stosunki pracy rozwiązuje pracodawca z przyczyn nie dotyczących pracowników. Oznacza to, zdaniem organu rentowego, że wygaśnięcie stosunku pracy w myśl art. 100 ust. 1 i 4 stanowi przyczynę dotyczącą zakładu pracy w rozumieniu art. 2 ust. 1 pkt 29 ustawy o promocji zatrudnienia. Organ rentowy upatruje zatem ograniczenia uprawnień w zakresie nabycia prawa do świadczenia emerytalnego wnioskodawczyni w treści art. 100 ust. 6 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. przepisy wprowadzające ustawę o finansach publicznych.

Art. ten brzmi: w przypadku wygaśnięcia stosunku pracy, o którym mowa w ust. 1, lub wypowiedzenia, o którym mowa w ust. 4, pracownikom przysługują świadczenia przewidziane dla pracowników, z którymi stosunki pracy rozwiązuje pracodawca z przyczyn nie dotyczących pracowników.

Kwestią do rozstrzygnięcia jest zatem wykładnia art. 100 ust. 6 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. i ustalenie, czy rzeczywiście jest to przepis ograniczający uprawnienia, zwolnionych na skutek likwidacji zakładu pracy, pracowników. Czy racjonalny ustawodawca za pomocą artykułu 100 ust. 6 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. chciał wyłączyć zwolnionych na podstawie ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r., pracowników spod działania art. 2 ust. 1 pkt 1 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych, czy też zapis artykułu 100 ust. 6 należy odczytać jako przyznanie tym pracownikom dodatkowych uprawnień, przewidzianych dla pracowników, z którymi stosunki pracy rozwiązuje pracodawca z przyczyn nie dotyczących pracowników, a wynikających m. in. z ustawy z dnia 13 marca 2003 r. (Dz.U. Nr 90, poz. 844) o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn nie dotyczących pracowników. Czy zamierzeniem racjonalnego ustawodawcy było dyskryminowanie pracowników podmiotów wymienionych w art. 87 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. przepisy wprowadzające ustawę o finansach publicznych w stosunku do innych pracowników w identycznej sytuacji prawnej, a mianowicie w razie likwidacji pracodawcy.

W ocenie Sądu Apelacyjnego nie do pogodzenia z demokratycznym państwem prawa i zasadą równego traktowania byłaby taka wykładnia artykułu 100 ust. 6 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. przepisy wprowadzające ustawę o finansach publicznych, że pracownicy państwowych zakładów budżetowych i gospodarstw pomocniczych państwowych jednostek budżetowych, gminnych, powiatowych i wojewódzkich zakładów budżetowych oraz gospodarstw pomocniczych gminnych, powiatowych i wojewódzkich jednostek budżetowych nie mogą nabyć prawa do świadczenia przedemerytalnego na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 30 kwietnia 2004 r. o świadczeniach przedemerytalnych. Artykuł 100 ust. 6 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. należy tak odczytać, że nie ogranicza on uprawnień zwolnionych pracowników jednostek wymienionych w art. 87 tej ustawy, ale uprawnienia te rozszerza, m. in. o te, które wynikają z ustawy z dnia 13 marca 2003 r. o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn nie dotyczących pracowników. Zgodnie z treścią art. 1w/w ustawy przepisy ustawy stosuje się w razie konieczności rozwiązania przez pracodawcę zatrudniającego co najmniej 20 pracowników stosunków pracy z przyczyn nie dotyczących pracowników, w drodze wypowiedzenia dokonanego przez pracodawcę. Ustawa nie ma więc zastosowania w przypadku, gdy pracodawca zatrudnia mniej niż 20 osób. Tymczasem na podstawie art. 100 ust. 6 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. rozciągnięto obowiązywanie ustawy z dnia 13 marca 2003 r. także na pracowników podmiotów wymienionych w art. 87 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. niezależnie od ilości pracowników zatrudnionych w tych podmiotach. Uprawnieniami wynikającymi z ustawy z dnia 13 marca 2003 r. jest między innymi prawo do odprawy. Artykuł 100 ust. 6 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. należy rozumieć, zgodnie z jego brzmieniem, jako przyznający świadczenia

przewidziane dla pracowników, z którymi stosunki pracy rozwiązuje pracodawca z przyczyn nie dotyczących pracowników, a nie jako wyłączający stosowanie artykułu 2 ust. 1 pkt 1 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych. Nie ma żadnego racjonalnego uzasadnienia wykładnia art. 100 ust. 6 dokonana przez organ rentowy.

Art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych stanowi, że świadczenie przedemerytalne przysługuje osobie, która do dnia rozwiązania stosunku pracy lub stosunku służbowego z przyczyn dotyczących zakładu pracy, w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy, w którym była zatrudniona przez okres nie krótszy niż 6 miesięcy, ukończyła co najmniej 55 lat - kobieta oraz 60 lat - mężczyzna oraz posiada okres uprawniający do emerytury, wynoszący co najmniej 30 lat dla kobiet i 35 lat dla mężczyzn. Art. 2 ust. 1 pkt 29 ustawy o promocji zatrudnienia stanowi, że przyczyny dotyczące zakładu pracy, to:

a) rozwiązanie stosunku pracy lub stosunku służbowego z przyczyn nie dotyczących pracowników, zgodnie z przepisami o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn nie dotyczących pracowników lub zgodnie z przepisami ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. - Kodeks pracy (Dz.U. z 1998 r. Nr 21, poz. 94, z późn. zm.), w przypadku rozwiązania stosunku pracy lub stosunku służbowego z tych przyczyn u pracodawcy zatrudniającego mniej niż 20 pracowników,

b) rozwiązanie stosunku pracy lub stosunku służbowego z powodu ogłoszenia upadłości pracodawcy, jego likwidacji lub likwidacji stanowiska pracy z przyczyn ekonomicznych, organizacyjnych, produkcyjnych albo technologicznych,

Z porównania brzmienia przepisu art. 2 ust. 1 pkt 1 i art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych wynika, że oba punkty (1 i 2) przewidują spełnienie tego samego warunku, a mianowicie aby stosunek pracy uległ rozwiązaniu z powodu likwidacji zakładu pracy. Punkt 1 wymaga od ubiegającego się o świadczenie krótszego stażu, ale za to wyższego wieku, natomiast punkt drugi niższego wieku, ale za to dłuższego stażu. W zakresie zatem, w jakim art. 2 ust. 1 pkt 2 odsyła do art. 2 ust. 1 pkt 29 lit. b o promocji zatrudnienia w części dotyczącej likwidacji pracodawcy, jest on powtórzeniem art. 2 ust. 1 pkt 1 o świadczeniach przedemerytalnych w zakresie, w jakim dotyczy likwidacji pracodawcy. W stosunku do osób, które ubiegając się o prawo do świadczenia przedemerytalnego na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 2 w zw. z art. 2 ust. 1 pkt 29 lit. b ustawodawca zrównał wiek 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn wraz z okresem uprawniającym do emerytury wynoszącym odpowiednio 30 lat i 35 lat z tylko nieco bardziej zaawansowanym wiekiem 56 lat dla kobiet i 61 lat dla mężczyzn oraz znacznie niższym okresem uprawniającym do emerytury wynoszącym odpowiednio 20 i 25 lat (art. 2 ust. 1 pkt 1). Likwidacja pracodawcy może występować jako samoistna przesłanka nabycia prawa do świadczenia przedemerytalnego na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 1 albo też jako przyczyna dotycząca zakładu pracy z art. 2 ust. 1 pkt 2 w zw. z art. 2 ust. 1 pkt 29 lit. b o promocji zatrudnienia.

Strona postępowania przed organem rentowym pozbawiona zatrudnienia na skutek likwidacji pracodawcy nie ma obowiązku precyzować, z której podstawy prawnej ma zamiar ubiegać się o prawo do świadczenia przedemerytalnego. Organ rentowy ma zaś obowiązek ustalić wszystkie przepisy prawa materialnego mogące znaleźć zastosowanie w sprawie i uwzględniając interes strony skonkretyzować uprawnienie na podstawie przepisu, z którego przesłanki zostały spełnione.

Wyłączenie pracowników zlikwidowanych podmiotów wymienionych w art. 87 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009r. przepisy wprowadzające ustawę o finansach publicznych, spod reżimu art. 2 ust. 1 pkt 1 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych, narusza tę ustawę.

Reasumując stwierdzić należy, że pracownicy zlikwidowanych podmiotów wymienionych w artykule 87 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009r. przepisy wprowadzające ustawę o finansach publicznych (Dz.U. Nr 157, poz. 1241) mają prawo do nabycia świadczenia przedemerytalnego na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 30 kwietnia 2004r. o świadczeniach przedemerytalnych

(Dz.U. Nr 120, poz. 1252), bo artykuł 100 ust. 6 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009r. nie pozbawia ich tego prawa.

Przekładając powyższe rozważania na realia przedmiotowej sprawy, należy dojść do wniosku, że H. P. miała prawo do ubiegania się o świadczenie przedemerytalne na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 1 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych. Zakład Ubezpieczeń Społecznych, na skutek wadliwej wykładni art. 100 ust. 6 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009r., nie rozpoznał w ogóle uprawnień wnioskodawczyni do tego świadczenia na tej podstawie. Tymczasem niesporny stan faktyczny prowadzi do ustalenia, że H. P. spełniła wszystkie warunki do nabycia świadczenia przedemerytalnego na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 1 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych. Zatem wyrok Sądu Okręgowego przyznający jej to prawo od dnia następnego po złożeniu wniosku odpowiada prawu.

Prawidłowo też Sąd Okręgowy zastosował na podstawie art. 11 ust. 1 ustawy z dnia 30 kwietnia 2004 r. o świadczeniach przedemerytalnych (Dz.U. Nr 120, poz. 1252) art. 118 ust. 1 i 1a ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Skoro bowiem stan faktyczny sprawy był niesporny od początku i nie wymagał żadnych wyjaśnień i ustaleń, a nieprzyznanie świadczenia wynika tylko z błędnej wykładni prawa dokonanej przez organ rentowy, to trafnie uznał Sąd I instancji, że Zakład Ubezpieczeń Społecznych ponosi odpowiedzialność za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji. (por. wyrok Sądu Najwyższego z 2011.09.28, I UK 86/11; Legalis)

Mając powyższe na uwadze Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 kpc oddalił apelację.

Sędziowie Przewodniczący